

párák*

*„Hirtelen eltűnik, árnya semmivé lesz,
szél fúj, égi hangtól zendül a végtelen.”*
(Li Taj-po)

emlékszem gyakran
jártuk kora őszi reggeleken
azt a hegyi ösvényt szótlan köveink
közt a fenyvesek és a völgyek magasba
szálló sóhaja emlékszem mindig
valami más vezetett ide
megmaradni középen mondta egy nap
lenéztem ujjaimon
tűlevelek ki ért még ez ember előtti
nyelven felettünk zúgó dallamok
kérges arcunkra meredő kottái akár
ismeretlen imák akkor megállt az egyik
szirtfokon és belepillantott az alatt
gomolygó ködbe némán hallgatta azt
a távoli magányos zarándokszólamot
s én ekkortól tudtam hogy az ősz első
hónapjában fogok majd megszületni
éjjeli párától csillogó nyomaidon

* A Muzsikál az Erdő Alapítvány által 2015-ben meghirdetett irodalmi pályázat vers kategóriájának győztes alkotása